

STILLE GETUIGE

Deze zomer voer ik in het Götakanaal een paar dagen gelijk op met een Zweeds gezin in een scherenkruiser. Bijna twintig keer lagen we zij aan zij in een sluis, of meerden we vlak bij elkaar af aan de wachtsteiger voor een spoorbrug. Aan boord: vader, moeder, drie kinderen en grootvader. Die oude baas deed het meeste corvee en met hem had ik al snel een bondje. Zijn dochter had de boot in Stockholm gekocht. Met zijn ervaring van een leven lang zeilen was hij de aangewezen persoon om de boot plus jong gezin veilig naar een thuishaven aan de Zweedse westkust te krijgen.

Ik vond het leuk om te zien hoe het er aan boord van die lange en zeer slanke boot aan toe ging, vooral tijdens de spitsuren. Managers die wat willen bijleren, zouden er goed aan doen een tijdje te observeren hoe zo'n zeilend gezin erin slaagt om op een paar vierkante meter een soepel draaiend team te vormen. Daar leer je meer van dan het zoveelste door een Amerikaan geschreven managementboek te lezen.

Ik zag sterk uiteenlopende karakters en persoonlijke wensen en toch één gezamenlijk doel. Ieder kreeg voldoende ruimte om zich prettig en vrij te voelen maar hield ook sterk rekening met de anderen. Er werd veel gepraat en gelachen en niet één keer klonk er een gebiedende stem. Ik moest denken aan hoe die boot dat de komende jaren ging meemaken. Als een boot ontstijgt aan de status van 'een ding' en als tweede thuis een beetje 'lid van de familie' wordt, is hij een stille getuige. Hij komt in fotomappen, wordt context van herinneringen en soms zelfs het centrum van gedeelde ervaringen. Ik heb een gevoelige snaar voor dat soort gedachten, want de jaren van het zeilend gezin zijn me het dierbaarst van alle zeilervaringen.

Toen mijn kinderen het kleuterstadium achter zich hadden en waren gepromoveerd tot ondernemende boefjes, kocht ik een ruimere boot. In de kastjes vond ik een map met de correspondentie die de vorige eigenaar, een gepensioneerd Engelse zeeman, had gevoerd met de eigenaar vóór hem. Fascinerend! Ik had een stukje in handen van de ziel van deze boot; iets wat hij had meegemaakt zonder er ooit over te kunnen reppen. De laatste eigenaar klaagde in een brief over het geringe vermogen van de binnenboordmotor, een

tweetakt Stuart Turner met glanzend gepoetste koperen leidinkjes en kraantjes. De eigenaar vóór hem antwoordde: "Perhaps we grow lazy."

Deze boot maakte ons gezin tien jaar mee. Hij zag de kinderen opgroeien tot pubers. Hij was uiterst geduldig en vergevingsgezind als er niet werd geschipperd zoals het hoort. Hij bood een intieme omgeving van geborgenheid als 's avonds de olielampen aan gingen en wij rond de grote kombuistafel spelletjes deden. Hij bracht ons jaren achtereen bijna elk zomerweekend naar het Wad, waar we dronken werden van de ruimte en het licht, en waar we aan de rand van een plaat een kokkelmaaltje bijeenraapten. Hij moet de zinderende spanning in ons hebben gevoeld toen we in het Skagerak op ramkoers lagen met zes orka's die vlak naast ons aan loef onderdoken en aan lijf weer boven kwamen.

Bijna dertig jaar geleden begonnen de kinderen hun eigen wegen te kiezen en verkochten we de boot. Wat hij als stille getuige met zich meenam, is alleen te zien in een paar foto's. Hoewel... weer terug van mijn lange zomertocht dit jaar meer ik af in mijn jachthaven en daar ligt hij! Vrijwel onveranderd. Te koop. Een van mijn zonen is erbij. Hij is erdoor geroerd en zegt: "Weet je nog hoe wij onder het zeilen met z'n drieën op de boegspriet zaten die jij zelf had gemaakt?" Ik krijg een brok in m'n keel.

Rob Bijnsdorp is journalist, communicatieadviseur en zwerver op en langs het water. De nieuwste ontwikkelingen in jacht-ontwerpen en navigatie-elektronica gaan aan hem voorbij. Maar des te meer gaat zijn aandacht uit naar de kwaliteit van het leven aan boord en naar de bijzonderheden van het water waarop we varen.

“

**DEZE BOOT
MAAKTE ONS GEZIN
TIEN JAAR MEE. HIJ
ZAG DE KINDEREN
OPGROEIEN TOT
PUBERS.**

”

ROB BIJNSDORP